

Arrest

nr. 327 042 van 21 mei 2025
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DELMOTTE
Rue Saint-Hubert 17
4000 LIÈGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 14 april 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 maart 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 maart 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 april 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. DARESHOERI *loco* advocaat C. DELMOTTE.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart de Venezolaanse nationaliteit te bezitten, diende een verzoek om internationale bescherming in op 11 april 2023.

1.2. Op 15 februari 2024 werd verzoekster gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'het CGVS'), bijgestaan door een tolk die het Spaans machtig is. Haar advocaat was daarbij aanwezig.

1.3. Op 18 maart 2024 nam de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') de bestreden beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus die als volgt luidt:

" A. Feitenrelaas

U verklaart de Venezolaanse nationaliteit te bezitten. U bent geboren op [...] juli 1980 in Coloncito in de staat Táchira. U hebt twee kinderen met J. D. R.. U hebt ook nog een dochter genaamd G. A. met een andere

man. Zij werd erkend door uw toenmalige partner J.. Op 6 augustus 2021 bent u van hem gescheiden. U had tijdens uw asielverzoek een relatie met R. E. G. M.. Zes maanden voor het persoonlijk onderhoud besloot hij de relatie af te breken.

Toen u zo'n 9 à 10 jaar oud was verhuisde u naar het huis van uw tante M. B. in Boca De Uchire, in de staat Anzoátegui. U hebt hier gewoond totdat de man van uw tante u probeerde te verkrachten. In 1994 verhuisde u dan naar Puerto Píritu, Anzoátegui en woonde u op verschillende plekken. Vanaf 2011 tot uw vertrek woonde u met uw toenmalige echtgenoot J. en kinderen in Penalver, Puerto Píritu. In 2018 à 2019 begon u een eigen bakkerszaak gelegen naast uw huis. U werkte in de bakkerij tot uw vertrek.

In 2000 begon u een relatie met J.. In 2001 ging u omwille van relatieproblemen met hem naar het huis van F. R. M. S., uw oom, in Coloncito. U keerde kort hierna terug naar Puerto Píritu. In 2002 verbleef u even in het huis van uw tante M. B. M. S. in Coloncito. U keerde weer terug naar Puerto Píritu. In 2003 werd A. S., de schoonzoon van M. B. en de partner van M., vermoord door paramilitairen in Coloncito. Kort hierna kreeg uw oom F. een bedreiging van dezelfde personen en besloot hij de regio te verlaten. U hielp hem aan een huis dichtbij dat van u en liet hem zijn materialen bewaren in uw achterkamer. Het jaar dat volgde besloot F. in Punta De Mata te gaan wonen omdat daar meer arbeidsmogelijkheden waren. U hebt hem daar een paar maanden bezocht toen u opnieuw problemen kreeg met uw toenmalige partner. In 2006 à 2007 begon u klachten in te dienen bij de bescherming van de vrouw. In 2007 bent u gaan wonen bij uw tante in Caracas. U bent teruggekeerd in 2010 naar Puerto Píritu en besloot te trouwen met J. aangezien hij beweerde veranderd te zijn. In april 2011 werd u door de minnares van J. en twee andere vrouwen aangevallen op straat. U was toen een maand zwanger. U hebt hiervoor klacht ingediend en er werd bemiddeld opdat deze vrouwen u zouden gerust laten. Hierna wilde uw oom F. dat u naar hem zou verhuizen, maar dat ging niet omdat het al vaststond dat u zou bevallen in het ziekenhuis in Barcelona. F. is dan gedurende acht dagen naar uw huis gekomen. In 2013 à 2014 vertrok uw tante M. B. naar Colombia. In 2015 kwam u er nogmaals achter dat J. u bedroog. U wilde op dat moment van hem scheiden, ook omwille van de psychologische en verbale mishandeling die u onderging, maar dat ging moeilijk.

In 2016 werd F. ontvoerd in Punta De Mata. Er werd 200 000 bolivar losgeld gevraagd. Uw familie verzamelde dit en F. werd vrijgelaten. Hij belde u hierna rond zes uur 's avonds op en zei dat ze – ondanks de betaling – toch drie keer op zijn camionette hadden geschoten. Hij vroeg of hij naar u mocht komen om onder te duiken. U ging akkoord. 's Nachts kwam hij aan. Vijftien dagen lang stond de groene camionette van uw oom bij u. Hij werd steeds bedreigd. Ze zeiden dat als hij zou terugkeren en/of een klacht zou indienen, ze hem gingen vermoorden. Hierna besloot uw oom naar Merida te gaan om nog wat materialen te verkopen. Hij verbleef hierna bij uw tante A. E. in Tovar totdat hij genoeg geld had verzameld om een huis te kopen. Hij heeft een tijd in Merida gewoond maar besloot toch om naar Maturín, niet zo ver van Punta De Mata, te verhuizen. Hij kon hier zijn handel in autobanden verderzetten. Uw nicht, Z. A., was samen met iemand van de ex-FARC, een paramilitaire groepering. U denkt dat zij achter de ontvoering van uw oom zitten.

U bleef problemen hebben met J.. Rond 2019 kreeg u berichten van anonieme personen waarin stond dat ze u gingen vermoorden als u een klacht zou indienen. Ze vroegen ook om geld. U linkt dit aan het feit dat u F. hebt laten onderduiken. Rond 2020 besloot u uw dochter G. A. naar Buenos Aires, Argentinië te sturen.

Ze verblijft hier bij een familienvriend en studeert geneeskunde. Ze volgt ook therapie aangezien ze kampt met psychische problemen. In 2021 heeft een neef zelfmoord gepleegd omwille van de situatie. Ook werd het vee van uw oom P. M. gedood door paramilitairen.

U verliet samen met uw zoon J. D. Venezuela op 21 maart 2023. U deed dit legaal vanuit de luchthaven van Maiquetía (Caracas). U vloog naar Turkije en verder naar Brussel. U kwam hier aan op 22 maart 2023 en diende op 11 april 2023 een verzoek om internationale bescherming in. Bij terugkeer naar uw land van herkomst vreest u voor het leven van u en uw kinderen omwille van de bedreigingen die u ontving.

Ter staving van uw onderzoek om internationale bescherming legt u volgende documenten neer: uw paspoort, uw geboorteakte, de geboorteakte van uw zus, de geboorteakte van uw ex-partner J., de geboorteakte van uw tante M. B. en van A. J., de paspoorten, identiteitskaarten en geboorteaktes van uw kinderen, uw scheidingspapieren, een volmacht betreffende uw zoon J. D., een medische document betreffende J. D. (Asperger syndroom), een attest van de psycholoog betreffende G. A., identiteitsdocumenten van verscheidene familieleden, documenten omtrent uw bakkerij, de overlijdensakte van E. L. M., vaccinatiedocumenten opgesteld in België van u en uw zoon J. D., een werkcontract van in België, de identiteitskaart van uw nicht, en screenshots van een conversatie tussen u en uw nicht omtrent uw familiesituatie.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt. U haalde in het begin van het persoonlijk onderhoud aan dat u soms last hebt van migraine en dat u hier medicatie voor hebt (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS d.d. 15.02.2024 (verder NPO), p.2). Er werd u dan benadrukt aan te geven mocht er migraine opkomen tijdens het interview, iets wat niet gebeurde (NPO, p.3).

Daarenboven wordt deze door u aangehaalde problematiek niet ondersteund door enige attesten. Ook haalde u zelf geen bijzondere procedurele noden aan wanneer u daarover bevraagd werd (vragenlijst BPN DVZ d.d. 05.07.2023).

Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt bovendien dat u betekenisvolle antwoorden hebt gegeven op de gestelde vragen. Ook verklaarde u zelf dat u de tolk goed begrepen had alsook de gestelde vragen (NPO, p.19).

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Vooreerst dient er vastgesteld te worden dat de feiten die de aanleiding vormden voor uw vertrek, met name de penibele situatie met uw ex-partner J. en de bedreiging die u ontving nadat u uw oom had laten onderduiken, louter interpersoonlijk en gemeenrechtelijk van aard zijn en op zich geen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren omwille van hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging. Uit uw verklaringen blijkt evenmin dat de lokale autoriteiten u bescherming zouden hebben willen ontzeggen omwille van één van de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Voorts dient er gewezen te worden op verschillende incoherenties en bedenkingen betreffende het door u beschreven relaas. Zo maakt u niet aannemelijk dat er een link is tussen de gebeurtenissen in 2003 in Coloncito in de Venezolaanse staat Táchira en die in 2016 in Punta de Mata in de staat Monagas. Over de feiten in 2003 verklaarde u dat Alirio Sanchez, de schoonzoon van uw tante M.B. en de partner van M., gedood werd door paramilitairen nadat hij was teruggekeerd naar Coloncito om te werken in de bouw (NPO, p.11 en NPO, p.15-16). Hierna werd uw oom F. ook bedreigd en is hij verhuisd (NPO, p.11). Vanaf 2005 woonde hij dan in Punta de Mata, op zo'n 1250 kilometer van Coloncito (zie blauwe map). In 2016 werd uw oom F. ontvoerd en werd er losgeld voor zijn vrijlating gevraagd (NPO, p.14). Gevraagd door wie dat dan was, verwees u naar 'die mensen' van de paramilitairen. Wanneer u dan gevraagd werd wie u dan precies bedoelt, zei u dat ze anoniem zijn en dat de FARC daar is en dat uw nicht tot de paramilitairen hoort en u dus denkt dat zij heeft meegedaan (ibid.). Gevraagd of dat dan dezelfde paramilitairen zijn die uw oom reeds hadden bedreigd in 2003, zei u initieel van niet. Wanneer u dan om bevestiging werd gevraagd, zei u plots dat het wel dezelfde personen waren, namelijk de paramilitairen (NPO, p.16). Hierover dient opgemerkt dat uit informatie toegevoegd aan de blauwe map blijkt dat er helemaal geen ex-FARC groeperingen actief zijn in de staat Monagas. Dat een ex-FARC groepering uw oom daar dus zou hebben gevonden en ontvoerd om losgeld is weinig aannemelijk. Ook is het weinig geloofwaardig dat deze groepering dertien jaar zou gewacht hebben om toe te slaan. Uw verklaringen hierover konden niet overtuigen.

Voorts dient opgemerkt dat u inconsistente verklaringen aflegde omtrent de ontvoering van uw oom F.. Zo legde u uit dat hij in 2016 werd ontvoerd en men 200 000 bolivar losgeld vroeg (NPO, p.14). Over wie het losgeld betaalde was u inconsistent. Zo zei u initieel dat uw tante M.B. het gehele bedrag had betaald en de zak met het geld op twee straten van Punta de Mata had gelegd (NPO, p.12). Wat later zei u dan weer dat de vrouw van uw oom dat geld heeft betaald (NPO, p.14). Kort hierna verklaarde u plots dat M.B. op reis was en op een andere plek verbleef en dat er druk werd rondgebeld om het geld te verzamelen (ibid.). Dat u hierover inconsistente verklaringen aflegt doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Ook dient opgemerkt dat u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde dat uw oom in 2017 werd ontvoerd. Op het CGVS zei u dan weer dat het in 2016 plaatsvond (zie vragenlijst CGVS, vraag 5; NPO, p.12 en p.16). De vaststelling dat u inconsistente verklaringen aflegde over de ontvoering van uw oom doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van diezelfde verklaringen.

Verder is het niet duidelijk waarom u denkt in het vizier te lopen van de FARC nadat u uw oom F. hielp. U verklaarde hierover dat F. na zijn ontvoering boodschappen ontving waarin hem werd opgedragen niet terug te keren naar Punta de Mata, alsook dat hij geen klacht tegen hen mocht indienen (NPO, p.12). Uit uw verklaringen blijkt dus niet dat ze uw oom zochten. Integendeel, de ouders hadden volgens uw verklaringen gekregen wat ze wilden, de 200 000 bolivar, en maakten aan uw oom duidelijk dat hij niet voor problemen moest zorgen door terug te keren of een klacht in te dienen. Dat ze u dus zouden viseren omdat u uw oom onderdak hebt geboden is geenszins aannemelijk. Hiermee geconfronteerd, zei u berichten te hebben gekregen op uw huistelefoon en dat ze altijd een weg vinden om naar hun doel te geraken en jullie hun doel waren (NPO, p.15). Gevraagd waarom u precies hun doel bent aangezien ze reeds hun doel, geld, hadden bereikt, verwees u naar de dood van A. S. en zei u dat uw oom reeds in 2004 al werd bedreigd, u hem toen hebt geholpen met zijn autobandenfabriek en ze u daarom in hun hoofd hebben (ibid.). Hierover verklaarde u nog dat uw ex-partner J. F. in 2004 hielp een soort rubber te verkrijgen. U hielp hem toen aan een adres en liet hem zijn materialen bewaren in de achterkamer van uw huis (NPO, p.11). Dat zij zo'n specifieke zaken te weten zijn gekomen is weinig geloofwaardig. Ook is het geheel onduidelijk waarom u omwille van hulp aan uw oom in 2004 en 2016 zou worden vervolgd. Uit uw verklaringen blijkt niet dat uw oom om een andere reden dan geld is ontvoerd. Dat ze u dus zouden vermoorden omwille van wat bijstand aan uw oom is geenszins aannemelijk.

Bovendien dient opgemerkt dat uw oom F. nog steeds in Venezuela verblijft en dat er ook niets meer met hem is gebeurd na 2016 (NPO, p.16). Hierover verklaarde u dat uw oom is teruggekeerd naar Maturin en hij daar gekend staat als El Colombiano. Dit omdat hij ervan overtuigd is dat ze Colombianen niet gaan lastigvallen (ibid.). Verder zei u hierover nog dat hij zijn zoon en kleinkinderen ondersteund en hij niet van plan is daar te vertrekken (ibid.). Dat uw oom wel nog veilig in Venezuela kan verblijven, maar u wel een vrees bij terugkeer koestert is moeilijk te begrijpen. Hiermee geconfronteerd, werd u zeer emotioneel en verwees u naar een andere oom genaamd P., van wie het vee werd vermoord en die moest verhuizen. Ook verklaarde u een dysfunctionele familie te hebben en een nieuwe levensstijl te wensen. U verwees ook naar de criminaliteit in Venezuela (NPO, p.16-17). Er dient te worden opgemerkt dat u er niet in slaagt een persoonlijke vrees bij terugkeer aan te tonen. Ook zijn de door u aangehaalde feiten, zoals uw dysfunctionele familie en de criminaliteit in Venezuela, onvoldoende ernstig om gekwalificeerd te worden als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Verder kan er geen geloof gehecht worden aan de berichten die u zou hebben gekregen drie jaar na de ontvoering van uw oom. Zo waren uw verklaringen hierover erg vaag. Gevraagd om te vertellen over de bedreigingen, antwoordde u niet op de vraag (NPO, p.14). Wanneer de vraag nog maar eens werd gesteld, zei u dat de boodschap was dat u zou worden vermoord als u een klacht zou indienen (ibid.). Gevraagd of ze u dat persoonlijk zeiden, zei u dat de berichten waren aangekomen via de telefoon. Gevraagd om te bevestigen dat u persoonlijk zo'n berichten hebt gekregen, zei u dat de berichten waren aangekomen op de Nokia telefoon die jullie op dat moment hadden in de familie (ibid.). Gevraagd of dat uw telefoon was, zei u vaagweg "ja, van het huis". Wanneer u dan gevraagd werd over welk huis u het dan heeft, antwoordde u dat het huis waar hij of zij op dit moment is geen nummer heeft en dat het draadloze telefoons waren die toen gekocht werden (ibid.). Er dient opgemerkt dat u het niet duidelijkheid te verschaffen omtrent uw persoonlijke bedreigingen door niet of zeer vaag op de vragen te antwoorden. Wanneer het onderwerp later nog eens naar boven werd gebracht, zei u dat u berichten had gekregen, u die naar de spam hebt gestuurd, het nummer had geblokkeerd en het erna was vergeten (NPO, p.16). Opvallend is uw verklaring dat er in de berichten om geld werd gevraagd (ibid.).

Eerder zei u nog dat de boodschap was dat u zou worden vermoord als u klacht zou indienen (NPO, p.14). Ook verklaarde u dat u de berichten kreeg in 2019, zo'n drie jaar na de ontvoering van uw oom (NPO, p.16). Dat de ontvoerders van uw oom zich dan nog zouden bezighouden met het voorkomen dat u een klacht zou indienen is geenszins geloofwaardig. Verder dient opgemerkt dat u verder niets van bedreigingen of berichten hebt ontvangen (ibid.). De bovenstaande vaststellingen doen sterk afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw ingeroepen vrees voor vervolging.

Daarenboven dient opgemerkt dat uw verklaringen omtrent het feit dat u misschien zou worden afgeperst niet hebben overtuigd. Zo werd u gevraagd waarom deze onbekende mensen u precies willen doden. U antwoordde hierop dat u een handelaar was en dat ze in Venezuela altijd handelaars vervolgen (NPO, p.15). Gevraagd of u ooit bent afgeperst in uw bakkerij, antwoordde u van niet (NPO, p.16). Wanneer u dan gevraagd werd of u bij terugkeer vreest afgeperst te worden, zei u dat ze u schade zouden kunnen toebrengen en dat "die mensen" telkens vacunas (belasting) vragen aan uw oom en dat u dat niet wil doen (ibid.). Zoals hierboven reeds beschreven wordt er een individuele beoordeling gemaakt van uw vraag naar internationale bescherming en dient u uw vrees voor vervolging in concreto aan te tonen. Het is niet

voldoende om in het algemeen te verwijzen naar bepaalde afpersingspraktijken. U slaagde er niet in om een individuele en reële vrees bij terugkeer aan te tonen.

Wat betreft uw verklaringen omtrent de problemen met uw ex-partner J. dient opgemerkt dat deze ten eerste louter interpersoonlijk zijn en geen verband houden met de Vluchtelingenconventie (cf. supra). Verder verklaarde u zelf expliciet geen vrees voor uw leven te koesteren omwille van J.. U voegde hier nog over toe dat hij enkel uw leven heeft gefrustreerd en heel slecht over u heeft gesproken, maar u niet denkt dat hij u zal vermoorden (NPO, p.17).

Aangaande uw verklaring dat u bang bent verkracht te worden aangezien dit gebeurd is bij uw nicht, dient opgemerkt dat deze vrees niet gebaseerd is op enige concrete feiten maar louter een hypothetische bewering is (NPO, p.15). Er kan op basis hiervan geen reële en/of actuele vrees bij terugkeer worden vastgesteld.

Ten slotte dient opgemerkt dat u er niet in slaagt aan te tonen dat u een vrees bij terugkeer hebt omwille van een nichtje van uw moeder die bij de paramilitairen hoorde en is gevlucht (NPO, p.17). Gevraagd hoe u dit linkt aan uw eigen problemen, antwoordde u kortweg dat u dezelfde achternaam hebt (ibid.). Dit volstaat niet om een persoonlijke vrees bij terugkeer aan te tonen. Ook blijkt niet uit uw verklaringen dat u hier ooit al problemen door hebt gehad. Dat de paramilitairen u zouden wreken omwille van een nichtje van uw moeder die van hen is gevlucht is weinig aannemelijk. Zoals hierboven reeds beschreven dient u uw vrees voor vervolging in concreto aan te tonen. U slaagde hier niet in.

Gezien het geheel van bovenstaande vaststellingen wordt er geen geloof gehecht aan uw verklaringen omtrent uw problemen met onbekende paramilitaire groeperingen. U heeft derhalve niet aannemelijk gemaakt dat u dat u bij een terugkeer naar Venezuela een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft.

De overige door u neergelegde documenten zijn niet van dien aard de geloofwaardigheid van uw relaas te herstellen. De identiteitsdocumenten van uzelf – uw paspoort, uw geboorteakte en uw Venezolaanse identiteitskaart – , van uw kinderen – hun geboorteaktes en identiteitskaarten – , van uw ex-partner J. – zijn geboorteakte – , van E. L. M. – zijn overlijdensakte – , en van verscheidene familieleden – hun identiteitskaart, paspoort of verblijfskaart – bevatten enkel informatie over jullie identiteit, iets wat niet meteen ter discussie staat in deze beslissing. Wat betreft de scheidingspapieren van u en uw ex-partner J. dient opgemerkt dat deze louter aantonen dat jullie niet meer getrouwd zijn, iets wat niet meteen betwist wordt. Aangaande de volmacht over uw zoon J. D. en het attest van de psycholoog van uw dochter G. A. dient opgemerkt dat hieruit geen persoonlijke vrees bij terugkeer blijkt. Wat uw dochter G. A. betreft dient toegevoegd dat zij zich op heden niet in België, maar in Argentinië bevindt.

De documenten omtrent de registratie van uw bakkerij houden geen verband met uw asielmotieven en tonen louter aan dat u deze bakkerij had, iets wat niet ter discussie staat in deze beslissing.

Wat betreft de vaccinatiedocumenten van u en uw zoon J.D. en een werkcontact van in België dient opgemerkt dat deze louter informatie over uw leven in België bevatten en geen verband houden met uw asielmotieven. Aangaande de post-its die u op uw documenten had geplakt dient opgemerkt dat deze enkel informatie over uw documenten bevatten en verder geen bijkomende bewijswaarde hebben.

Wat betreft de screenshots van een conversatie tussen u en uw nicht M. omtrent de situatie van een nichtje van uw moeder die samen was met een paramilitair dient opgemerkt dat zoals hierboven reeds beschreven er niet kan worden geloofd dat u hier een vrees bij terugkeer door koestert. Er kan dan ook geen bewijswaarde aan worden toegekend. Bovendien kan aan screenshots van online conversaties geen bewijswaarde worden toegekend daar deze door mogelijke manipulatie geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld.

Aangaande de medische documenten omtrent het Asperger syndroom dat uw zoon J.D. heeft dient nog toegevoegd dat medische problemen op zich geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 inzake subsidiaire bescherming. Verder dient opgemerkt dat in de mate dat u verwijst naar de medische toestand van uw zoon en de problemen hierdoor bij terugkeer, het CGVS erop wijst dat de beoordeling van deze problematiek een exclusieve bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken is, zodat het enkel aan de Dienst Vreemdelingenzaken toekomt om te oordelen of de medische problemen van uw zoon aanleiding kunnen geven tot een onmenselijke of vernederende behandeling in Venezuela en dus al dan niet een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel vervat in artikel 3 EVRM. Voor de beoordeling van de door u aangehaalde medische problemen dient u zich dan ook te wenden tot de geëigende procedure hiervoor voorzien in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

In verband met de e-mail die het CGVS op 8 maart 2024 ontving van uw advocaat met daarin enkele opmerkingen in verband met de notities van het persoonlijk onderhoud op het CGVS, moet worden opgemerkt dat hiermee rekening gehouden werd, en dat deze geen ander licht werpen op bovenstaande vaststellingen.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Venezuela voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, **een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.**

Het Hof van Justitie heeft reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn (omgezet in artikel 48/4, §2, b) Vw.) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:** “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) nietoverheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 35 van de considerans van die richtlijn dat **gevaaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt**(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). Bijgevolg valt een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, vereist artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet dat “situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, **specifiek** wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade” (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, pt. 32). Het risico waaraan een verzoeker in zijn land wordt blootgesteld, moet dus specifiek, dit is individueel, van aard zijn. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien. Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41). De omstandigheid dat een verzoeker omwille van de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela het risico loopt om niet te kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften, doch hem niet opzettelijk de beschikbare sociale voorzieningen worden geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen.

Uit een analyse van de beschikbare informatie blijkt verder niet dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **COI Focus Venezuela: Situatieschets** van 8 augustus 2023, beschikbaar op [coi_focus_venezuela_situatieschets.20230808_0.pdf](https://coi.focus.venezuela.situatieschets.20230808_0.pdf) (cgrs.be) en **EUAA: Venezuela Country Focus** van november 2023, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2023_11_EUAA_COI_Report_Venezuela_Country_Focus.pdf) blijkt dat de socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela veeleer het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, zoals economisch wanbeheer, Amerikaanse economische sancties, de dalende olieproductie en olieprijzen, hyperinflatie en een inkrimping van de economie. Bijgevolg kan er niet

gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Venezuela op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **COI Focus Venezuela: Situatieschets** van 8 augustus 2023, beschikbaar op coi.focus.venezuela.situatieschets.20230808.0.pdf (cgrs.be) en **EUAA: Venezuela Country Focus** van november 2023, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2023_11_EUAA_COI_Report_Venezuela_Country_Focus.pdf) blijkt dat Venezuela een diepe politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en wordt er gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, de colectivos chavistas, de megabandas, enz., die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Ook **gemeenrechtelijke criminaliteit**, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen, komt veelvuldig voor in Venezuela. Deze misdaden worden gepleegd door gewapende groeperingen, megabandas, maar ook door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Uit de geconsulteerde bronnen blijkt bovendien dat dit geweldspatroon sterker aanwezig is in bepaalde delen van het land. De deelstaten Sucre, Miranda, Falcón, en het hoofdstedelijk gebied Caracas, de grensstaten met Colombia (Zulia, Tachira en Apure) evenals de deelstaten in Zuid-Venezuela (Amazonas en Bolivar) vertonen een hogere prevalentie van crimineel alsook politieel geweld. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). **Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.**

In de deelstaten Zulia, Tachira, Apure en Falcón evenals in de Zuid-Venezolaanse staten Amazonas en Bolivar, is er naast crimineel en politieel geweld ook een grotere aanwezigheid van gewapende groeperingen waar te nemen, hetgeen een invloed heeft op het dagelijks leven van de burgerbevolking. Ook komt het geregeld tot confrontaties tussen deze groeperingen onderling evenals tussen de gewapende groeperingen en de Venezolaanse staat. Het bestaan van een gewapend conflict in deze staten brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De geconsulteerde bronnen spreken van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio. Ondanks de aanwezigheid van de gewapende groeperingen blijkt dat het overgrote deel van de slachtoffers het gevolg is van politieel en gemeenrechtelijk crimineel geweld, hetgeen doelgericht van aard is.

Het CGVS erkent dat de situatie in Venezuela problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissaris-generaal beschikt evenwel over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel voert verzoekster een manifeste appreciatiefout aan en de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van het artikel 1 van het Verdrag van Genève van 29 juli 1951.

Na een theoretisch betoog over de geschonden geachte bepalingen gaat verzoekster in op de weigering van de vluchtelingenstatus. Zij wijst vooreerst op het arrest van het Hof van Justitie van 16 januari 2024 (zaak C-621/21) en stelt dat zij als vrouw werd blootgesteld aan fysiek en moreel geweld van haar ex-man. Verzoekster diende twee klachten in 2009 en 2010 die echter geen gevolg zagen. Zij stelt dat zij geen enkele steun of bescherming genoot van haar nationale autoriteiten. Zij vreest voor haar veiligheid bij terugkeer. Voorts argumenteert verzoekster met betrekking tot de inconsistenties in haar verhaal:

“Hoewel de twee gebeurtenissen niettemin goed met elkaar verbonden zijn. De oom van de verzoekster werd in 2003 bedreigd. Vervolgens werd hij in 2016 ontvoerd voordat hij werd vrijgelaten na betaling van een groot losgeld. Deze twee feiten zijn het werk van paramilitaire groepen die banden hebben met de FARC. Verzoekster verdenkt het op basis van een specifiek element. Haar nichtje en haar metgezel behoorden tot een paramilitaire groepering. Betreffende de vermeende informatie in het bezit van de wederpartij, heeft laatstgenoemde dit enerzijds niet gemeld tijdens het persoonlijk onderhoud van 15.02.2024. Noch verzoekster, noch haar advocaat hebben het kunnen lezen voordat de bestreden beslissing werd genomen; ze konden daarom de inhoud of de authenticiteit ervan niet verifiëren. Dat deze gegevens na de beslissing waartegen het beroep is gericht, aan het administratief dossier worden toegevoegd, doet er niet toe. Verweerder heeft verzoekers rechten van verdediging niet gerespecteerd. Het doet er weinig toe dat er volgens het CGVS geen FARC-groepering is in de regio waar de oom van de verzoekster werd ontvoerd. Paramilitaire groepen zijn zeer aanwezig in de staat Monagas; verzoekster kent de precieze naam van deze groepen niet.” Aangaande de inconsistente verklaringen van verzoekster over de ontvoering van F. stelt verzoekster dat dit niet het geval is. Zij stelt dat de oom van verzoekster in 2016 werd ontvoerd, dat haar familieleden het losgeld verzamelden en dat de zoon van de oom het geld overhandigde. Zij betoogt dat de ontvoering en betaling van het losgeld in geen geval in 2017 kunnen hebben plaatsgevonden, nu de zoon stierf op januari 2017.

Zij betoogt verder dat haar verklaringen dat zij in het vizier van de Farc was terechtgekomen nadat zij haar oom F. had geholpen consistent en constant zijn. Zij stelt altijd zeer nauwe banden te hebben gehad met naar oom F. en dat zij hem hielp in 2004 en 2006 zo goed ze kon.

Zij ontving hem verschillende keren en de paramilitairen wisten dit en dreigden haar bang te maken en probeerde geld te bemachtigen. Zij betoogt verder als volgt: “5) Verweerder wijst erop dat de oom van de verzoekster sinds 2016 geen hinder meer heeft ondervonden. Terwijl de oom van de verzoekster nog steeds vreest voor zijn veiligheid, is hij verhuisd, heeft hij zijn naam veranderd en noemt hij zichzelf de Colombiaan. Verzoekster was zeer getraumatiseerd door de gebeurtenissen die zij heeft meegemaakt. Ze moest haar land van herkomst ontvluchten, ze heeft geen nieuws over haar dierbaren van wie ze gescheiden is, ze heeft alleen haar kinderen nog. Gezien de bedreigingen die zij persoonlijk heeft ondergaan, vreest verzoekster terug te keren naar haar land van herkomst. De situatie van haar oom is niet relevant bij de beoordeling van de persoonlijke situatie van de verzoekster. 6) Volgens de wederpartij, kan geen enkele eer worden toegekend aan de berichten die verzoekster drie jaar na de ontvoering van haar oom ontving. Terwijl verzoekster haar eerdere verklaringen handhaaft. In 2019, ontving ze anonieme bedreigings- en afpersingsberichten op haar huistelefoon. Ze werd bang; ze heeft de telefoon kapot gemaakt. 7) De wederpartij is van mening dat de verklaringen van de verzoekster over de poging tot afpersing waarvan zij het slachtoffer is, niet overtuigend zijn. Terwijl verzoekster haar eigen bakkerij had, had zij een stabiele financiële situatie. Ze vertegenwoordigde het ideale profiel voor de paramilitairen om geld van haar af te pakken. Verzoekster heeft geweigerd; ze vluchtte liever naar het buitenland. Verzoekster vreest een terugkeer naar Venezuela. Het lange verblijf van de verzoekster in het buitenland zal aanzienlijke middelen vergen. Gezien dit uitstel en de weigering van de verzoekster om de paramilitairen te betalen, zullen zij wraak willen. 8) De wederpartij wijst de verklaringen van de verzoekster af over problemen met haar ex-man, de angst voor verkrachting en de banden van een nichtje met de paramilitairen. Terwijl de angsten van de verzoekster reëel zijn. Verzoekster is nog steeds bang voor haar ex-man. Ze weet niet waartoe hij in staat zou zijn als hij haar weer zou zien in Venezuela. Ze vreest ook dat de echtgenoot van haar tante haar opnieuw zal proberen te verkrachten. Verzoekster vreest tevens de reactie van de paramilitairen; een van zijn nichtjes heeft een van hun groepen verlaten. 9) Verweerder is van mening dat de door verzoekster overgelegde documenten de geloofwaardigheid van haar verhaal niet kunnen herstellen. Overwegende dat verzoekster haar volledige identiteit heeft aangetoond, die van haar kinderen en die van andere leden van haar familie. Zij heeft haar professionele situatie vastgesteld. Ze toonde ook, via een gesprek met een neef, de banden aan van een nichtje met de paramilitairen. Al deze elementen getuigen van de goede trouw en medewerking van de verzoekster. 10) De tegenpartij wijst tevens de medische documenten af over het Aspergersyndroom waaraan zijn zoon, J. D., 11 jaar oud, lijdt; dit element is vreemd aan de procedure voor het aanvragen van internationale bescherming. Ook al is het een belangrijk element. Verzoekster voedt dit kind alleen op. De paramilitairen waren zich ervan bewust dat hun bedreigingen en pogingen tot afpersing zwaarder zouden

wegen op verzoekster. Enerzijds maakte verzoekster zich zorgen over haar situatie en die van haar kind. Aan de andere kant had de vervolging in Venezuela een negatieve invloed op de gezondheidstoestand van het kind, waarbij hij de angst van zijn moeder voelde.”

In een tweede onderdeel gaat verzoekster in op de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Zij betoogt dat zij specifiek het doelwit was vanwege haar banden met haar oom F. en haar situatie als geïsoleerde vrouwelijke handelaar. Zij stelt dat zij zich in geval van terugkeer in een precarie persoonlijke situatie zou bevinden. Zij wijst daarbij op het feit dat zij geen inkomen heeft omdat zij haar beroepsactiviteit heeft beëindigd, dat zij geen huis heeft (het wordt beheerd door haar man) en dat zij op straat zou komen te staan met een jong kind dat leed aan het Asperger-syndroom. Zij stelt dat dit morele, sociale en financiële isolement een duidelijke schending vormt van artikel 3 van het EVRM. Zij citeert vervolgens uit een rapport van Amnesty International van 2022 (<https://www.amnesty.org/fr/location/americas/south-america/venezuela/report-venezuela/>). Inzake de beoordeling in het licht van artikel 48/4 § 2, c) van de Vreemdelingenwet stelt verzoekster dat de door de commissaris-generaal beweerde informatie ongegrond is. Zij citeert opnieuw uit het reeds vermelde rapport van Amnesty International.

Verzoekster vraagt haar te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire bescherming te verlenen en subsidiair het dossier terug te sturen voor verder onderzoek.

2.2. Verzoekster voegt de bestreden beslissing en het bewijs aanstelling juridische bijstand toe aan het verzoekschrift.

3. Over de rechtspleging

De commissaris-generaal is niet verschenen en heeft zich ook niet laten vertegenwoordigen ter terechtzitting. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt: *“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”*

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de commissaris-generaal ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en de verzoeker te erkennen als vluchteling of hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Aanvullende nota

De commissaris-generaal legt een aanvullende nota van 15 april 2025 neer waarin volgende nieuwe elementen in toepassing van artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet ter kennis worden gebracht en toegelicht: CEDOCA, COI Focus *“Venezuela: Situatieschets”*, van 26 september 2024 (internetlink) en EUAA: *“Venezuela Country Focus”* van november 2023 (internetlink).

5. Voorafgaand

5.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekster daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de Richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om *“een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie”* te voorzien in de zin van artikel 46 van de Richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de Richtlijn 2013/32/EU. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoekster om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5.2. Het wettelijke kader omtrent de beoordeling van de feiten en omstandigheden en de samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de

omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen te worden gelezen. De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen.

De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoekster om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van haar verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Zij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoekster aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoekster samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis. De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*, arrest van 22 november 2012, punten 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoekster afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekster. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoekster bepaalde aspecten van haar verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan: *"a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven; b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek; d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

6.1. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967."

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *"die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren."*

Artikel 1 van de Richtlijn 2011/95 EU bepaalt: *"In deze richtlijn gelden de volgende definities:*

(...) d) „vluchteling”: een onderdaan van een derde land die zich wegens een gegronde vrees voor vervolging om redenen van ras, godsdienst, nationaliteit, politieke overtuiging of het behoren tot een

bepaalde sociale groep, buiten het land bevindt waarvan hij de nationaliteit bezit en de bescherming van dat land niet kan of, wegens deze vrees, niet wil inroepen, dan wel een staatloze die zich om dezelfde reden buiten het land bevindt waar hij vroeger gewoonlijk verbleef en daarheen niet kan, dan wel wegens genoemde vrees niet wil terugkeren, en op wie artikel 12 niet van toepassing is;”.

6.2. Verzoekster verklaart de Venezolaanse nationaliteit te bezitten en legt bij de indiening van haar beschermingsverzoek, dat vermoed wordt mede namens haar minderjarige zoon te zijn ingediend, haar originele Colombiaanse paspoort en geboorteakte en kopieën van de identiteitsdocumenten en geboorteaktes van haar kinderen voor, waarvan een met verzoekster in België verblijft (AD, documenten, stukken 1, 8, 3, 2). De identiteit en Venezolaanse nationaliteit van verzoekster en haar minderjarig kind wordt niet betwist. Het staat ook niet ter discussie dat verzoekster afkomstig is van de staat Tachira waar zij tot haar veertiende woonde, en dat zij daarna tot aan haar vertrek uit Venezuela in de deelstaat Anzoategui woonde (NPO, p. 6, Verklaring DVZ, vragen 5, 10).

6.3. Verzoekster gaf bij aanvang van het persoonlijk onderhoud aan dat zij onlangs migraine heeft gehad maar dat dit normaal is en dat zij hiervoor medicatie bij heeft (NPO, p. 2-3).

Verzoekster werd meegedeeld dat zij het zeker moest zeggen als zij migraine voelde opkomen (NPO, p. 3). Verzoekster werd bij aanvang ook meegedeeld dat er een korte pauze zou worden genomen na anderhalf uur en dat indien zij nood had aan een eerdere pauze, zij dit ook mocht aangeven (NPO, p. 2). Uit de notities van het persoonlijk onderhoud kan niet blijken dat verzoekster van deze mogelijkheid gebruik heeft gemaakt. Zij heeft verder ook niet aangegeven in de loop van het persoonlijk onderhoud last te hebben van migraine.

In de bestreden beslissing wordt met betrekking tot verzoeksters bijzondere procedurele noden het volgende gesteld: *“Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt. U haalde in het begin van het persoonlijk onderhoud aan dat u soms last hebt van migraine en dat u hier medicatie voor hebt (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS d.d. 15.02.2024 (verder NPO), p.2). Er werd u dan benadrukt aan te geven mocht er migraine opkomen tijdens het interview, iets wat niet gebeurde (NPO, p.3). Daarenboven wordt deze door u aangehaalde problematiek niet ondersteund door enige attesten. Ook haalde u zelf geen bijzondere procedurele noden aan wanneer u daarover bevraagd werd (vragenlijst BPN DVZ d.d. 05.07.2023). Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt bovendien dat u betekenisvolle antwoorden hebt gegeven op de gestelde vragen. Ook verklaarde u zelf dat u de tolk goed begrepen had alsook de gestelde vragen (NPO, p.19). Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.”* Verzoekster betwist deze beoordeling van haar bijzondere procedurele noden niet en evenmin dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat haar rechten in het kader van de procedure internationale bescherming gerespecteerd worden en dat zij kan voldoen aan haar verplichtingen. Er liggen geen elementen voor waaruit zou kunnen blijken dat verzoeksters rechten niet zouden gerespecteerd zijn of dat zij niet in staat zou geweest zijn aan haar verplichtingen in het kader van deze procedure te voldoen.

6.4. Het beschermingsverzoek is gebaseerd op verzoeksters vrees voor vervolging in Colombia door paramilitaire groeperingen als gevolg van de hulp die zij verstrekke aan haar oom F. die door de Farc werd ontvoerd in 2016 en na betaling van losgeld werd vrijgelaten. Daarnaast vreest zij slachtoffer te worden van geweld door haar ex-partner J. die haar volgens haar verklaringen psychologisch en verbaal mishandelde. Voor een uitgebreide samenvatting van de door verzoekster aangehaalde vervolgingsfeiten wordt verwezen naar de rubriek feitenrelaas in de bestreden beslissing zoals weergegeven in punt 1 van dit arrest.

6.5. Na grondige lezing van het rechtsplegingsdossier dient te worden vastgesteld dat verzoekster geen gegronde vrees voor vervolging omwille van de door haar aangehaalde problemen en vervolgingsfeiten aannemelijk maakt.

6.5.1. Wat betreft de problemen die zij heeft gekend met haar ex-partner J., dient vooreerst te worden vastgesteld dat zij niet aannemelijk maakt dat deze persoon haar en haar dochter in geval van terugkeer naar Colombia actueel zou viseren. Verzoekster heeft uitgelegd dat zij altijd haar ex-partner heeft leren kennen in 2000 en 2001 (NPO, p. 17) en dat zij het slachtoffer is geweest van psychologische mishandeling. Verzoekster verklaart dat zij regelmatig bij haar familie introk toen er problemen waren met haar ex-partner (NPO, p. 10, 11). Verzoekster diende in 2006-2007 klachten in bij de instelling die verantwoordelijk is voor de bescherming van vrouwen (NPO, p. 11) en zij ging in 2007 bij haar tante wonen in Caracas gedurende twee jaar, waarna zij door bemiddeling van de bescherming van de vrouw een alimentatieregeling kon bekomen van J.. Nadat hij beloofde te veranderen en voor de kinderen te zullen zorgen, huwden verzoekster en J. in 2010 maar na twee jaar ging het weer mis. Zij verklaart dat onder meer dat zij publiek vernederd werd toen zij aangevallen werd door een maîtresse van haar ex-partner en twee andere vrouwen op de markt, dat hij

dronk, haar beledigde en slecht over haar sprak. Verzoekster contacteerde in 2016 een advocaat omdat ze wilde scheiden van J. (NPO, p. 12). Verzoekster heeft ook een echtscheidingsvonnis neergelegd van 31 augustus 2021 (AD, documenten, stuk 4, NPO, p. 18). Gevraagd wat zij precies vreest bij terugkeer verwijst zij onder meer naar de conflicten met haar ex-partner en stelt zij dat hij door haar geobsedeerd is, dat hij haar geld bood en zij hem altijd heeft afgewezen (NPO, p. 13), maar gevraagd of zij vreest voor haar leven tegenover haar ex-partner J. stelt zij *“Nee. Hij heeft alleen mijn leven gefrustreerd. Hij heeft heel slecht over mij gesproken, mij vermoorden dat denk ik niet”* (NPO, p. 17). Verzoekster legt geen documenten neer met betrekking tot de klachten die zij volgens haar verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud neerlegde in 2006-2007 en volgens het verzoekschrift in 2009 en 2010.

In zoverre verzoekster stelt dat hieraan geen gevolg werd gegeven, dient evenwel te worden vastgesteld dat verzoekster weliswaar stelt dat dat steeds problemen had met J. maar dat zij na de voormelde problemen met de maîtresses van haar ex-partner in 2015 en de beledigingen en drankzucht in de periode 2015-2016, de problemen met haar ex-partner niet verder omschrijft en concretiseert. Bovendien stelt zij weliswaar dat zij niet kan terugkeren naar het *“het huis van de vader van mijn kinderen”* maar ook dat zij bij terugkeer kan steunen op haar oom in Anzoategui (NPO, p. 13) en legt zij de registratie van haar bakkerij voor, waaruit blijkt dat zij haar eigen zaak opstartte in 2020 (AD, documenten, stuk 10).

Verzoekster maakt niet aannemelijk dat zij in de jaren voor haar vertrek ernstige problemen had met haar ex-partner J., van wie zij uit de echt gescheiden is. Voor zover kan aangenomen worden dat zij een problematische relatie heeft gehad met deze persoon en dat zij het slachtoffer is geweest van psychologische en verbale beledigingen in het verleden, kan uit de elementen die voorliggen niet blijken dat deze problemen dermate ernstig waren dat zij kunnen worden gelijkgesteld met vervolging of ernstige schade. Verzoeksters verklaringen over de problemen die zij had met haar ex-partner zijn ook, zeker wat de periode na 2015-2016 betreft, zeer algemeen en vaag. In elk geval kan uit haar verklaringen niet blijken dat zij in de recente jaren voor haar vertrek uit Venezuela ernstige problemen had met haar ex-partner en evenmin dat zij recent nog klacht zou hebben ingediend tegen haar ex-partner. Zij maakt niet aannemelijk dat zij in geval van terugkeer ernstige problemen riskeert met haar ex-partner, waarvan zij officieel gescheiden is. Bovendien dient erop gewezen te worden dat haar oom nog steeds verblijft in Anzoategui, waar verzoekster woonde tot haar vertrek uit Venezuela, zodat zij een familiaal netwerk heeft waarop zij kan terugvallen en dat zij in het verleden een eigen zaak oprichtte, zodat kan aangenomen worden dat verzoekster niet op haar ex-partner is aangewezen in geval van terugkeer wat huisvesting en levensonderhoud betreft. Verzoeksters betoog dat zij nog steeds bang is voor haar ex-man en niet weet waartoe hij in staat zou zijn als hij haar zou zijn, doet geen afbreuk aan het voorgaande waarbij werd vastgesteld dat haar verklaringen over de problemen die zij had met haar ex-partner zijn ook, zeker wat de periode na 2015-2016 betreft, zeer algemeen en vaag zijn, dat uit haar verklaringen niet kan blijken dat zij in de recente jaren voor haar vertrek uit Venezuela ernstige problemen had met haar ex-partner en evenmin dat zij recent nog klacht zou hebben ingediend tegen haar ex-partner en dat zij niet aannemelijk maakt dat zij in geval van terugkeer ernstige problemen riskeert met haar ex-partner, waarvan zij officieel gescheiden is.

Verzoekster wijst er in het verzoekschrift terecht op dat het Hof van Justitie in zijn arrest in de zaak C-621/21WS tegen Intervyuirasht organ na Darzhavna agentsia za bezhantsite pri Ministerskia savet, in tegenwoordigheid van: Predstavitelstvo na Varhovnia komisar na Organizatsiyata na obedinenite natsii za bezhantsite v Bulgaria, van 16 januari 2024 oordeelde dat *“naargelang van de omstandigheden in het land van herkomst, zowel vrouwen uit dat land in hun geheel als meer beperkte groepen van vrouwen die een bijkomende gemeenschappelijke eigenschap delen, kunnen worden geacht te behoren tot „een bepaalde sociale groep”, wat een „grond van vervolging” kan vormen die tot verlening van de vluchtelingenstatus kan leiden”* (HvJ, C-621/21, pt. 62). Het Hof wees er daarbij op dat vrouwen als geheel kunnen worden geacht te behoren tot een bepaalde sociale groep *“wanneer vaststaat dat zij in hun land van herkomst op grond van hun geslacht blootgesteld zijn aan lichamelijk of geestelijk geweld, daaronder begrepen seksueel geweld en huiselijk geweld”*, dat het aan de betrokken lidstaat toekomt om *“na te gaan of de persoon die zich op deze vervolgingsgrond beroept „gegronde vrees” heeft om in zijn land van herkomst te worden vervolgd omdat hij tot een bepaalde sociale groep behoort in de zin van artikel 2, onder d), van richtlijn 2011/95”* (HvJ, C-621/21, pt. 59) en dat ingeval van een daad van vervolging door een niet-statelijke actor, aan de nexus-voorwaarde in de vluchtelingendefinitie is voldaan indien deze daad berust op één van de in artikel 10, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn vermelde vervolgingsgronden of indien het ontbreken van bescherming berust op een van de in laatstgenoemde bepaling genoemde gronden van vervolging, ook al zou de door een niet-statelijke actor gepleegde daad van vervolging niet gebaseerd zijn op die gronden (HvJ, C-621/21, p. 67). Het Hof preciseerde ook dat niet-overheidsactoren op grond van artikel 6, onder c) van de Kwalificatierichtlijn slechts als actoren van vervolging of ernstige schade kunnen worden aangemerkt indien wordt aangetoond dat in artikel 7 van deze richtlijn bedoelde actoren van bescherming, waaronder met name de staat, geen bescherming tegen de betreffende handelingen kunnen of willen bieden.

In de mate dat in de bestreden beslissing wordt gesteld dat de situatie met haar ex-partner louter van interpersoonlijke en gemeenrechtelijke aard zijn en geen verband houden met één van de vijf

vervolgingsgronden in de vluchtelingendefinitie, miskent zij hoger vermeld arrest van het Hof van Justitie. Evenwel is hierboven gebleken dat de door haar aangehaalde problemen onvoldoende zwaarwichtig zijn om als vervolging of ernstige schade te worden gekwalificeerd en dat zij ook niet aannemelijk maakt dat zij actueel ernstige problemen riskeert met haar ex-partner in geval van terugkeer. Verzoekster maakt bijgevolg geen gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk omwille van de problemen die zij in het verleden had met haar ex-partner J..

6.5.2. Met betrekking tot verzoeksters vrees voor vervolging door paramilitaire groeperingen in de nasleep van de dood van A.S. in 2003 in de staat Tachira en de ontvoering en vrijlating van haar oom F. na het betalen van losgeld in Punta de Mata in de staat Monagas, dient in navolging van de bestreden beslissing, na grondige lezing van het rechtsplegingsdossier, te worden besloten dat verzoeksters verklaringen hierover niet coherent zijn en op een aantal punten dermate onwaarschijnlijk dat deze niet aannemelijk zijn.

Zo wordt in de bestreden beslissing op goede gronden gemotiveerd dat verzoekster de beweerde link tussen moord op A.S. in Tachira in 2003 en de ontvoering van haar oom F. in 2016 in Monaga niet aannemelijk weet te maken. Zoals blijkt uit de landeninformatie die aan het administratief dossier is toegevoegd door de commissaris-generaal bevindt Punta de Mata, waar verzoeksters oom F. in 2016 volgens haar verklaringen werd ontvoerd, op 1250 kilometer van Coloncito, waar A.S., de schoonzoon van haar tante M.B. door paramilitairen werd gedood in 2003 en waar haar oom F. onmiddellijk daarna ook zou zijn bedreigd. Verzoekster verklaarde dat haar oom F. vanaf 2005 in Punta de Mata woonde. In 2016 zou hij er zijn ontvoerd door paramilitairen en na betaling van 200.000 bolivar losgeld weer zijn vrijgelaten (NPO, p. 14). Verzoekster weet niet welke paramilitairen verantwoordelijk waren voor de ontvoering van haar oom F. en stelt dat deze anoniem zijn. Zij stelt wel dat de Farc er aanwezig zijn en dat haar nicht tot de paramilitairen behoort en denkt dat zij heeft meegedaan. Verzoekster stelt initieel dat degenen die haar oom bedreigden in 2003 niet dezelfde waren als de personen die hem in 2016 ontvoerden, maar corrigeert zichzelf onmiddellijk en verklaart dat het wel dezelfde paramilitairen zijn. Zij verwijst naar het feit dat de ELN en de FARC overal in kwetsbare gebieden aanwezig zijn (NPO, p. 16). Waar in het verzoekschrift wordt gesteld dat de twee feiten het werk zijn van paramilitaire groeperingen die banden hebben met de Farc, is dit niet wat verzoekster verklaarde aangezien zij enkel stelde dat onder meer de Farc aanwezig was en dat haar nichtje bij de paramilitairen was. Verzoekster specificeerde evenwel niet tot welke groepering haar nichtje behoorde en evenmin dat de Farc haar oom zou hebben ontvoerd. In die zin is vaststelling in de bestreden beslissing dat de Farc niet aanwezig was in Monagas in die periode niet relevant, verzoekster verklaarde dit immers niet. Wel kan de bestreden beslissing worden bijgetreden dat het weinig geloofwaardig is dat een paramilitaire groepering dertien jaar zou wachten om haar oom F. te ontvoeren en dus dat de bedreigingen ten aanzien van haar oom in Tachira in 2003 en de ontvoering van diezelfde oom in Monagas in 2016 met elkaar verband zouden houden. Verzoekster maakt bijgevolg niet aannemelijk dat er een verband bestaat tussen beide feiten en dus ook niet dat haar familie decennialang en in verschillende deelstaten in Venezuela zou zijn gevisieerd door een paramilitaire groepering. Dat verzoekster niet werd geconfronteerd met de objectieve landeninformatie van de commissaris-generaal waaruit blijkt dat ex-Farc groeperingen niet actief zijn in Monagas tijdens het persoonlijk onderhoud houdt geen schending van de rechten van de verdediging in. De commissaris-generaal is ertoe gehouden, als onderdeel van haar onderzoeksplicht de nodige objectieve landeninformatie te verzamelen voor het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming van verzoekster. Waar zij ertoe gehouden is om verzoekers te confronteren met tegenstrijdigheden in hun verklaringen vastgesteld tijdens het persoonlijk onderhoud is zijn er geen wettelijke bepalingen die haar ertoe verplichten de objectieve landeninformatie waarvan zij gebruik maakt tijdens het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming tijdens het persoonlijk onderhoud voor te leggen aan de verzoekster. De landeninformatie met betrekking tot de ex-Farc groeperingen en de afstand tussen Coloncito en Punta de Mata werd aan het administratief dossier toegevoegd. Verzoekster kon deze raadplegen in het kader van de procedure bij de Raad en hierop reageren in het verzoekschrift. Bovendien is de informatie met betrekking de afwezigheid van ex-Farc groeperingen in de staat Monagas in casu niet relevant nu verzoekster zelf niet specifiek naar deze groepering verwees maar naar paramilitaire groeperingen. Verzoekster voert verder geen verweer tegen de pertinente vaststelling in de bestreden beslissing dat het niet geloofwaardig is dat een dergelijke groepering dertien jaar zou gewacht hebben om toe te slaan. Het betoog dat haar rechten van de verdediging geschonden zijn doordat zij de betreffende landeninformatie niet heeft kunnen lezen voor de bestreden beslissing werd genomen, kan niet worden bijgetreden en is niet dienstig.

Voorts kan verzoekster niet verduidelijken waarom een paramilitaire groepering die haar oom F. in 2016 zou ontvoerd hebben maar na ontvangst van het gevraagde losgeld hebben vrijgelaten en na 2016 haar oom F. volkomen ongemoeid heeft gelaten, verzoekster zou viseren of bedreigen. Verzoekster verklaart dit doordat zij hem in 2004, nadat hij bedreigd werd, heeft geholpen met zijn autobandenfabriek en in 2016 na zijn ontvoering door hem onderdak te bieden. Dat de groepering in 2025 verzoekster nog steeds zou viseren omdat zij haar oom twintig jaar eerder zou geholpen hebben met zijn autobandenfabriek, waarvan overigens niet duidelijk is welke rol deze fabriek speelt in de bedreigingen ten aanzien van haar oom en waarom dit aan verzoekster zou verweten worden, is zeer onwaarschijnlijk. Hetzelfde geldt voor het onderdak dat zij haar oom F. zou geboden hebben na zijn ontvoering in 2016. Zoals terecht aangegeven in de bestreden beslissing blijkt uit haar verklaringen dat de ontvoerders aan haar oom duidelijk maakten dat hij geen klacht mocht indienen of terug te keren en er wordt terecht gewezen op het gegeven dat de ontvoerders van haar oom

hadden gekregen wat ze wilden, met name het losgeld. De paramilitairen waren dus niet langer op zoek naar haar oom, zodat niet kan worden ingezien waarom zij in verzoekster geïnteresseerd zouden geweest zijn in de nasleep van de ontvoering van haar oom. Uit haar verklaringen blijkt niet dat haar oom of zijzelf een klacht zouden hebben ingediend wegens deze ontvoering. Verzoekster maakt dus niet aannemelijk, gezien de door haar geschetste omstandigheden waarin de ontvoering zou hebben plaatsgevonden, dat de paramilitairen haar in de periode tussen 2016 en haar vertrek uit Colombia in 2023 geïnteresseerd zouden hebben laat staan dat zij haar anno 2025 naar het leven zouden staan omwille van de hulp die zij haar oom toen bood. Dat zij zeer nauwe genegenheidsbanden heeft gehad met haar oom F., zoals zij aanhaalt in het verzoekschrift, kan geenszins verklaren waarom de paramilitairen haar zouden viseren, terwijl haar oom F. diegene was die volgens haar verklaringen werd bedreigd en ontvoerd. Bovendien dient in navolging van de bestreden beslissing te worden vastgesteld dat verzoekster verklaarde dat haar oom, die het doelwit zou geweest zijn van de paramilitairen in 2004 en 2016 tot op vandaag in Venezuela woont en dat hij er geen problemen kende met paramilitairen sinds 2016. Zoals terecht opgemerkt in de bestreden beslissing verklaarde verzoekster ook dat hij niet van plan is uit Venezuela te vertrekken en er zijn zoon en kleinkinderen ondersteunt. Het doelwit van de paramilitairen verblijft bijgevolg nog steeds in Venezuela, kende sinds 2016 geen problemen meer en is niet van plan er te vertrekken omdat hij er voor zijn zoon en kleinkinderen zorgt. Het is dan ook niet aannemelijk dat verzoekster vervolging zou dienen te vrezen als gevolg van de problemen die haar oom F. zou gekend hebben door paramilitairen die haar oom al bijna tien jaar ongemoeid laten. Ook is het weinig geloofwaardig dat de paramilitairen in 2019, drie jaar na de ontvoering van haar oom F., haar via telefoon met de dood zouden bedreigd hebben als zij klacht zou indienen, zoals verzoekster verklaarde (NPO, p. 14, 16). Verzoeksters verklaringen hierover zijn vaag en niet consistent nu zij later in het persoonlijk onderhoud verklaart zij over de berichten die zij zou hebben gekregen dat hierin naar geld werd gevraagd (NPO, p. 16), terwijl het aanvankelijk om een bedreiging ging die erop gericht was om geen klacht in te dienen. Ook hier zouden de telefonische bedreigingen geruime tijd, met name drie jaar, na de ontvoering van verzoeksters oom hebben plaatsgevonden. In de bestreden beslissing wordt op goede gronden gemotiveerd dat verzoekster naliel duidelijkheid te verschaffen omtrent haar persoonlijke bedreigingen door niet of zeer vaag te antwoorden op de vragen inzake deze bedreigingen en dat het geenszins geloofwaardig is dat de ontvoerders van haar oom zich drie jaar na deze ontvoering nog zouden bezighouden met het voorkomen dat zij een klacht zou indienen. Dit alles ondermijnt de geloofwaardigheid van de voorgehouden telefonische bedreigingen en de vrees voor de paramilitairen. Verzoekster voert geen ernstig verweer tegen de desbetreffende motieven in de bestreden beslissing. Zij beperkt zich immers tot het louter herhalen van haar eerdere verklaringen over haar oom en de bedreigingen die zij in 2019 ontving en te stellen dat hij nog steeds vreest voor zijn veiligheid, zonder van dit laatste evenwel enig concreet element naar voor te brengen. Verzoekster weerlegt hiermee geenszins de pertinente vaststellingen in de bestreden beslissing dat haar oom nog steeds in Venezuela woont en sinds 2016 geen problemen meer kende en dat haar verklaringen inzake de telefonische bedreigingen in 2019 niet geloofwaardig zijn. Waar verzoekster nog verwees naar haar vrees dat zij in Venezuela misschien zou worden afgeperst, wordt in de bestreden beslissing terecht aangestipt dat haar werd gevraagd of zij in haar bakkerij ooit werd afgeperst en zij hierop ontkennend antwoordde (NPO, p. 16). Verzoekster verklaarde dat haar oom 'vacuna' wordt gevraagd maar dat zij dit niet wil doen (NPO, p. 15). Verzoekster baatte voor haar vertrek een bakkerij uit en werd daarbij niet afgeperst. Hoewel handelaars in Venezuela in bepaalde regio's het risico lopen om afgeperst te worden, blijkt niet dat in verzoeksters regio van bestemming, Anzoategui alle handelaars hieraan onderworpen worden. De loutere mogelijkheid dat zij als handelaar in Venezuela geconfronteerd wordt met afpersing kan niet volstaan om voor verzoekster een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade aan te nemen. Verzoekster maakt dit evenmin aannemelijk door louter te stellen dat zij als eigenaar van een bakkerij het ideale profiel had voor paramilitairen om geld van haar af te pakken. Dat zij weigerde om geld af te staan aan paramilitairen zoals zij in het verzoekschrift stelt, strookt niet met haar verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud waar zij uitdrukkelijk ontkende ooit te zijn afgeperst. Dat zij vervolging zou moeten vrezen omwille van haar weigering te betalen en haar lange verblijf in het buitenland, maakt verzoekster niet concreet aannemelijk.

Tenslotte wordt in de bestreden beslissing op goede gronden gemotiveerd dat: *"Aangaande uw verklaring dat u bang bent verkracht te worden aangezien dit gebeurd is bij uw nicht, dient opgemerkt dat deze vrees niet gebaseerd is op enige concrete feiten maar louter een hypothetische bewering is (NPO, p.15). Er kan op basis hiervan geen reële en/of actuele vrees bij terugkeer worden vastgesteld. Ten slotte dient opgemerkt dat u er niet in slaagt aan te tonen dat u een vrees bij terugkeer hebt omwille van een nichtje van uw moeder die bij de paramilitairen hoorde en is gevlucht (NPO, p.17). Gevraagd hoe u dit linkt aan uw eigen problemen, antwoordde u kortweg dat u dezelfde achternaam hebt (ibid.). Dit volstaat niet om een persoonlijke vrees bij terugkeer aan te tonen. Ook blijkt niet uit uw verklaringen dat u hier ooit al problemen door hebt gehad. Dat de paramilitairen u zouden wreken omwille van een nichtje van uw moeder die van hen is gevlucht is weinig aannemelijk. Zoals hierboven reeds beschreven dient u uw vrees voor vervolging in concreto aan te tonen. U slaagde hier niet in."* Verzoekster voert geen concreet verweer tegen deze pertinente motieven, die steun vinden in het administratief dossier en door de Raad worden overgenomen.

Met betrekking tot de overige door verzoekster neergelegde documenten wordt in de bestreden beslissing op goede gronden gemotiveerd dat: *“De overige door u neergelegde documenten zijn niet van dien aard de geloofwaardigheid van uw relaas te herstellen. De identiteitsdocumenten van uzelf – uw paspoort, uw geboorteakte en uw Venezolaanse identiteitskaart – , van uw kinderen – hun geboorteaktes en identiteitskaarten – , van uw ex-partner J. – zijn geboorteakte – , van E. L. M. – zijn overlijdensakte – , en van verscheidene familieleden – hun identiteitskaart, paspoort of verblijfskaart – bevatten enkel informatie over jullie identiteit, iets wat niet meteen ter discussie staat in deze beslissing. Wat betreft de scheidingspapieren van u en uw ex-partner J. dient opgemerkt dat deze louter aantonen dat jullie niet meer getrouwd zijn, iets wat niet meteen betwist wordt. Aangaande de volmacht over uw zoon J. D. en het attest van de psycholoog van uw dochter G. A. dient opgemerkt dat hieruit geen persoonlijke vrees bij terugkeer blijkt. Wat uw dochter G. A. betreft dient toegevoegd dat zij zich op heden niet in België, maar in Argentinië bevindt. De documenten omtrent de registratie van uw bakkerij houden geen verband met uw asielmotieven en tonen louter aan dat u deze bakkerij had, iets wat niet ter discussie staat in deze beslissing. Wat betreft de vaccinatiedocumenten van u en uw zoon J.D. en een werkcontact van in België dient opgemerkt dat deze louter informatie over uw leven in België bevatten en geen verband houden met uw asielmotieven. Aangaande de post-its die u op uw documenten had geplakt dient opgemerkt dat deze enkel informatie over uw documenten bevatten en verder geen bijkomende bewijswaarde hebben.”* Deze documenten tonen enkel de identiteit aan van familieleden van verzoekster, hebben betrekking op overleden familieleden en verzoeksters scheiding, tonen aan dat zij een volmacht heeft voor haar zoon J.D., dat haar dochter G.A. die in Argentinië verblijft psychologische problemen problemen heeft, dat zij een bakkerij had in Venezuela, dat zij en haar zoon in België gevaccineerd werden en dat zij in België werkt. Geen van deze documenten kan een ander licht werpen op de beoordeling van verzoeksters ingeroepen vervolgingsfeiten en vrees voor vervolging zoals hierboven uiteengezet. Met betrekking tot de screenshots van een conversatie tussen verzoekster en haar nicht M. wordt in de bestreden beslissing als volgt gemotiveerd: *“Wat betreft de screenshots van een conversatie tussen u en uw nicht M. omtrent de situatie van een nichtje van uw moeder die samen was met een paramilitair dient opgemerkt dat zoals hierboven reeds beschreven er niet kan worden geloofd dat u hier een vrees bij terugkeer door koestert. Er kan dan ook geen bewijswaarde aan worden toegekend. Bovendien kan aan screenshots van online conversaties geen bewijswaarde worden toegekend daar deze door mogelijke manipulatie geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld.”* In zoverre verzoekster stelt dat de door haar neergelegde documenten getuigen van haar goede trouw en medewerking, dient te worden vastgesteld dat verzoekster geen gebrek aan medewerking wordt verweten en dat zij met dit betoog de beoordeling door de commissaris-generaal van deze documenten en die door de Raad kan onderschreven worden, niet betwist.

Gelet op het voorgaande dient te worden vastgesteld dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet niet vervuld zijn en dat verzoekster het voordeel van de twijfel niet kan worden gegund.

In acht genomen verzoeksters verklaringen en de door haar neergelegde documenten, beoordeeld in het licht van de beschikbare landeninformatie, dient te worden besloten dat verzoekster de door haar voorgehouden problemen met de paramilitairen voor haar vertrek uit Venezuela niet aannemelijk maakt en evenmin aannemelijk maakt dat zij in geval van terugkeer naar Venezuela ernstige problemen met paramilitairen of haar ex-partner riskeert.

Bovenstaande vaststellingen volstaan voor de Raad om te besluiten dat voor verzoekster en haar minderjarige zoon geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden aangenomen.

7. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

7.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4 § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoekster geen elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid.

7.2. In zoverre verzoekster zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet voor haar en haar minderjarige zoon beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat verzoekster de door hen aangehaalde vervolgingsfeiten voor haar vertrek uit Venezuela niet aannemelijk maakt.

Wat de precare algemene economische en humanitaire situatie in Venezuela betreft, herinnert de Raad eraan dat geen abstractie kan worden gemaakt van het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, zoals omschreven door de wetgever. In dezen verwijst de Raad naar artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dat bepaalt dat *“vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin*

van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren (...)."

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie) heeft in zijn rechtspraak reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming – waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt – niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die onder het toepassingsgebied vallen van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Zo stelt het Hof van Justitie: *"In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De omstandigheid dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen. (...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd."* (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40).

De Raad meent naar analogie dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Vooreerst blijkt uit de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier (Cedoca, COI Focus, Venezuela, Situatieschets, 26 september 2024, p. 46-55; EUAA, Venezuela – Country Focus, November 2023, p. 16-18; 33-36 en Amnesty International, Venezuela 2024) dat de socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela zorgwekkend is. Hoewel in recente jaren een groei van het BBP werd genoteerd door het IMF en de armoede en extreme armoede cijfers daalden, is de ongelijkheid onder meer door dollarisatie van de economie toegenomen en zijn de meeste Venezolanen afhankelijk van voedselhulp door de Staat. Uit deze informatie blijkt evenwel niet dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela in hoofdzaak werd veroorzaakt door gedragingen van actoren zoals bedoeld artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, of dat deze situatie louter te wijten is aan een opzettelijk handelen of nalaten van dergelijke actoren. Deze situatie blijkt veeleer het gevolg te zijn van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, zoals economisch wanbeheer, Amerikaanse economische sancties, de dalende olieproductie en olieprijsen, hyperinflatie, de COVID-19 pandemie en een inkrimping van de economie.

Verder wijst de Raad er in dit kader op dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet betrekking heeft op *"situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade"* (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, pt. 32). Het risico waaraan een verzoeker om internationale bescherming in zijn land wordt blootgesteld, moet dus specifiek, dit is individueel, van aard zijn. De omstandigheid dat een verzoeker omwille van de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela het risico loopt om niet te kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften, maar hem niet opzettelijk de beschikbare sociale voorzieningen worden geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen. Bijgevolg kan niet zonder meer worden aangenomen dat verzoeker bij terugkeer naar Venezuela in een menssonwaardige situatie zou terechtkomen als gevolg van een intentioneel handelen door een actor van vervolging in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, zoals geïnterpreteerd door het Hof van Justitie.

In casu blijkt niet dat verzoekster en haar zoon in deze context persoonlijk worden gevisieerd of dat zij behoren tot een groep van gevisieerde personen. Verzoekster toont immers niet aan dat zij en haar zoon bij terugkeer naar Venezuela op intentionele en gerichte wijze zullen worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij zij niet in hun elementaire levensbehoeften zouden kunnen voorzien. Verzoekster voert geen dienstig verweer tegen de desbetreffende motieven in de bestreden beslissing en brengt geen elementen aan waaruit zou kunnen blijken dat bovenstaande analyse niet correct zou zijn. De door verzoekster geciteerde landeninformatie werd mee in overweging genomen bij bovenstaande analyse. Bovendien werd hierboven reeds vastgesteld dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat zij het doelwit was van paramilitairen en verder dat zij voor haar

vertrek uit Venezuela een bakkerij uitbaatte en dat zij nog een familiaal netwerk heeft. Door louter te wijzen op het gegeven dat haar zoon aan het Asperger-syndroom lijdt, toont zij niet aan dat zij en haar zoon op intentionele en gerichte wijze zullen worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij zij niet in hun elementaire levensbehoeften zouden kunnen voorzien.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekster geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij en haar minderjarige zoon een reëel risico lopen op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoekster maakte immers doorheen haar opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in Colombia zouden hebben gekend.

Waar verzoekster zich nog baseert op het feit dat bij haar zoon het Asperger syndroom werd vastgesteld en voor zover hij medische zorg nodig heeft dient te worden vastgesteld dat zij niet aannemelijk maakt dat haar zoon in geval van terugkeer opzettelijk medische zorg zal worden geweigerd. Zoals reeds aangehaald volstaat volgens het Hof van Justitie de omstandigheid dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, maar hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, niet om hem of haar subsidiaire bescherming te verlenen. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat haar of haar zoon in geval van terugkeer naar Venezuela op intentionele wijze medische hulp dreigt te worden ontzegd om redenen die verband houden met de gronden voor internationale bescherming. Indien verzoekster meent aanspraak te kunnen maken op een verblijfsvergunning op grond van medische problemen (van haar zoon), dient zij beroep te doen op de daartoe voorzien procedure op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

7.3. Opdat aan verzoekster de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van hun leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de Richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit de beschikbare landeninformatie besluit de Raad dat het geweld, dat in Venezuela wijdverspreid aanwezig is, voornamelijk politieel en crimineel geweld betreft dat niet kadert binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of wanneer twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité* (GK)).

Uit het geheel van de relevante beschikbare landeninformatie, met name Cedoca, COI Focus, Venezuela, *Situatieschets*, 26 september 2024, en EUAA, *Venezuela – Country Focus*, November 2023, p. 16-18; 33-36, blijkt dat het geweld in Venezuela wijdverspreid is en wordt gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, de colectivos chavistas, de megabandas, enz., die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen, komt veelvuldig voor in Venezuela. Deze misdaden worden gepleegd door gewapende groeperingen, megabandas, maar ook door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Uit de geconsulteerde bronnen blijkt bovendien dat dit geweldspatroom sterker aanwezig is in bepaalde delen van het land. De deelstaten Sucre, Aragua, Miranda, Falcon, en het hoofdstedelijk district Caracas, de grensstaten met Colombia (Zulia, Tachira en Apure) evenals de deelstaten in Zuid-Venezuela (Amazonas en Bolivar) vertonen een hogere prevalentie van crimineel alsook politieel geweld.

Voormeld politieel geweld alsook het gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité* (GK)). Verder blijkt dat dit politieel en crimineel geweld naar zijn aard en/of vorm doelgericht is. Slachtoffers van politieel of crimineel geweld worden geviséerd om een welbepaalde reden of doel. Het merendeel van dit gemeenrechtelijk crimineel of politieel geweld is geïndividualiseerd en niet willekeurig van aard. Dit politieel en crimineel geweld moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat *in casu* geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet worden aannemelijk gemaakt.

Verder blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat de deelstaten Zulia, Tachira, Apure, Amazonas en Bolivar een grotere aanwezigheid kennen van irreguliere gewapende groeperingen, zoals guerrilla's en paramilitaire bewegingen. Uit de landeninformatie blijkt dat deze deelstaten ook regelmatig te maken hebben met gewapende confrontaties, in de zin van strijd en gevechten, tussen de rivaliserende irreguliere gewapende groeperingen onderling. De controle over territorium, de vele illegale grensovergangen tussen Venezuela en Colombia ('trochas') en de drugshandel, smokkel, mensenhandel en afpersing van vooral Venezolaanse migranten die deze wegen gebruiken alsook de controle over de illegale ontginning van mijnen en de minerale rijkdom, is daarbij de inzet. In deze deelstaten is tevens sprake van regelmatige confrontaties tussen irreguliere gewapende groeperingen en de Venezolaanse autoriteiten. Het aantal gewapende confrontaties en de doden die daarbij vallen, worden door verschillende middenveldorganisaties bijgehouden en gedocumenteerd (zie COI Focus "*Venezuela. Situatieschets*", 26 september 2024, p. 20-46; EUAA "*Venezuela Country Focus*", december 2023, p. 39-59). Deze gewapende confrontaties kunnen worden aangemerkt als een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals gedefinieerd door Hof van Justitie in het arrest *Diakité*.

Verzoekster verklaart sinds 1994 tot haar vertrek uit Venezuela in de staat Anzoategui te hebben verbleven (Verklaring DVZ, punt 10). Uit de landeninformatie kan niet worden afgeleid dat er in het deze staat momenteel een gewapend conflict heerst in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Uit de door verzoekster geciteerde landeninformatie blijkt dat geweld tegen vrouwen in Venezuela problematisch is en dat middenveldorganisaties een wetswijziging hebben bekritiseerd omdat deze niet tegemoet komt aan de verplichting van de overheid om geweld tegen vrouwen te voorkomen en te bestraffen. Dit rapport van Amnesty International bevat evenwel geen relevante informatie met betrekking tot het al dan niet bestaan van een gewapend conflict in verzoeksters regio van bestemming in Venezuela. Verzoekster voert bijgevolg geen dienstig verweer aangaande de analyse en het onderzoek van de commissaris-generaal in de bestreden beslissing en haar aanvullende nota van de toepassing van artikel 48/4 § 2, c van de Vreemdelingenwet en toont bijgevolg ook niet aan dat bovenstaande analyse niet langer accuraat zou zijn of dat uit de beschikbare landeninformatie de verkeerde conclusies zouden zijn getrokken met betrekking tot de veiligheidssituatie in Anzoategui.

Uit dit alles volgt dat verzoekster niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij en haar minderjarige zoon bij een terugkeer naar Venezuela een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

8. Met betrekking tot de door verzoekster ingeroepen schending van de formele, uitdrukkelijke motiveringsplicht merkt de Raad het volgende op. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkenen een zodanig inzicht in de motieven van de beslissingen te verschaffen, dat zij in staat zijn te weten of het zin heeft zich tegen die beslissingen te verweren met de middelen die het recht hen verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. Het begrip "*afdoende*" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de ingeroepen schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. *In casu* dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing zowel in rechte als in feite gemotiveerd is. Uit het betoog van de verzoekster blijkt dat zij de motieven van deze beslissing kent en begrijpt. Zij is er immers in geslaagd middelen aan te wenden die de deugdelijkheid van de opgegeven motieven betreffen. Het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is dus bereikt. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

9. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig mei tweeduizend vijftientig door:

K. POLLET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET